

یکشنبه ۲۳ خرداد ماه ۱۴۰۰ • ۱۴۴۲ ذی القعدة ۲ • 13 Jun 2021

نگاهی به رسانه ها

بازتاب اخبار تئاتر در روزنامه ها

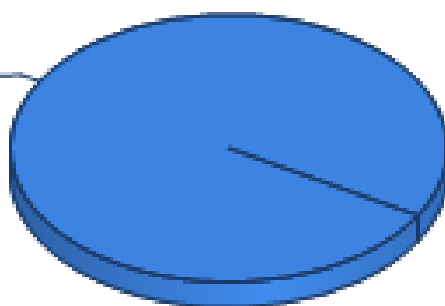
تعداد کل محتوا : ۱۳

روزنامه

۱۳

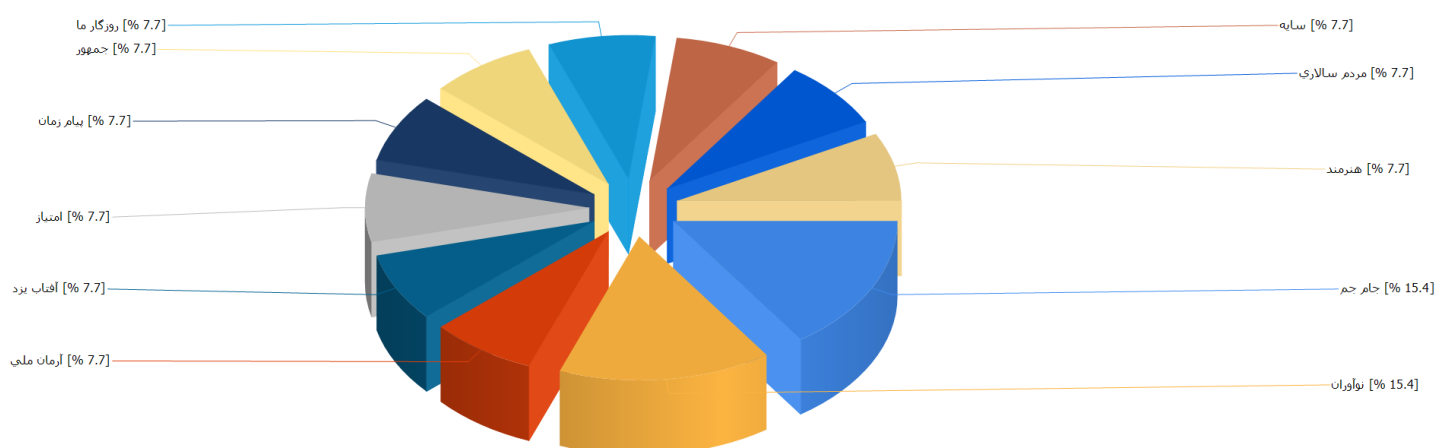
روزنامه: 100.00 %

گزارش فراوانی و درصد فراوانی مطالب مرتبط با تاثیر در رسانه های مکتوب

ردیف	نام منبع	فراوانی	درصد فراوانی
۱	جام جم	۲	۱۵/۴
۲	نواوران	۲	۱۵/۴
۳	آرمان ملی	۱	۷/۷
۴	آفتاب یزد	۱	۷/۷
۵	امتیاز	۱	۷/۷
۶	پیام زمان	۱	۷/۷
۷	جمهور	۱	۷/۷
۸	روزگار ما	۱	۷/۷
۹	سایه	۱	۷/۷
۱۰	مردم سالاری	۱	۷/۷
۱۱	هنرمند	۱	۷/۷
	جمع کل	۱۳	۱۰۰

نمودار فراوانی و درصد فراوانی مطالب مرتبط با تئاتر در رسانه های مکتوب

فهرست اخبار تئاتر در رسانه های مکتوب

صفحه	عنوان	رسانه
۶	اخبار تئاتر در رسانه های مکتوب	
۷	کرونا برود تئاتر رونق پیدا می کند	آرمان ملی
۸	روح و روان مردم به تئاتر نیاز دارد	آفتاب یزد
۹	جای امثال شاهرخ ضرغام در تئاتر و سینما خالی است	امتیاز
۱۰	آیه کیانپور به تله تئاتر «تاق عروس» پیوست	پیام زمان
۱۱	«بابا آدم» راهی تئاتر شهر می شود	جام جم
۱۲	بماند برای دولتِ نجات غریق	جام جم
۱۳	" شهرزاد میزبان بالاخره این زندگی مال کیه؟ می شود	جمهور
۱۴	نمایش تولیدی کهگیلویه و بویراحمد به جشنواره تئاتر روسیه راه یافت	روزگار ما
۱۵	روایت زنانه؛ فصل مشترک کارهای من	سایه
۱۶	فضاسازی در طراحی لباس برای تئاتر با منطق سازگارتر است تا تلویزیون	مردم سالاری
۱۷	«بابا آدم» راهی تئاتر شهر می شود	نواوران
۱۸	تجربه اجرای نمایش های کوتاه با دست خالی	نواوران
۱۹	همیشه نباید منتظر دولت ماند!	هنرمند

◀ اخبار تئاتر در رسانه های مکتوب

جواد انصافی:

کرونا برود تئاتر رونق پیدا می کند

در صورتی که قبل از کرونا، در سفرهای به تایلند و هند وقتی به دهلی و تاج محل رفتیم که کشورهای پیشرفتای هم نیستند خجالت کشیدم که در مقایسه با تجهیزاتی که در اختیار داشتند چقدر از آنها عقب افتاده ایم در حالیکه هندوی ها خیلی هم پیشرفته نیستند در آنجا سالیانی مخصوص برای اجرای نمایش آئینی بود که با دیالوگ ها با چندین زبان زنده دنیا از جمله فارسی دوبله شده بود به طوری که آنها هندی، بازی می کردند و ما فارسی می شنیدیم. اما کشور ما برای معرفی نمایش های آئینی و ملی خود به توریست ها سالیانی ندارد در صورتی که اگر چنین مکانی داشته باشیم می توان ماه های محرم و صفر تعزیه خوانی و در طول سال سیاه بازی، نقاله خوانی و پرده خوانی برگزار شود. البته بارها از طرف اهالی تئاتر پیشنهاد ساخت و طراحی یک فضای سنتی با چند سالن برای اجرای مراسم های آئینی و رستوران کوچکی برای تهیه غذاهای اصیل ایرانی مانند دیزی و کوفته تبریزی، کشک بادمجان و... داده شد و همه این پیشنهاد را تایید می کنند ولی میراث فرهنگی و ارشاد اقدامی انجام نمی دهند. در حالیکه قبل از انقلاب ۳ سالن برای اجرای روزانه سیاه بازی وجود داشت. در خیابان لاله زار تئاتر نصر و دهقان هر شب سعدی افشار در نصر، سید حسین یوسفی در دهقان و موضوع آب انبار مجید افشار هر شب سیاه بازی داشتند و مردم مهمان های خود را برای دیدن نمایش به آنجا می بردند.

◀ به نظر شما چه ایده هایی می توانند فضای کاری امن ایجاد کنند تا امکان بهتر شدن وضعیت معیشتی هنرمندان تئاتر فراهم شود؟

گوش شنوایی برای شنیدن نیست. من به اعضای گروهم اجازه ندادم که تئاتر را رها کنند از آنها خواستم که باهم هماهنگ باشیم و برنامه ها و اجراهایمان را تنظیم کنیم. ولی به بقیه جوان هانمی دانم که چه بگویم چون اینها کار نداشتند.

◀ آیا آینده تئاتر در ایام کرونا به چهار تحول می شود؟

به جرات می توان گفت هر وقت زندگی مردم به حالت عادی خود برگردد تئاتر دوباره رونق پیدا می کند چون مردم از لحاظ روحی و روانی به تئاتر نیاز دارند در واقع تئاتر مادر همه هنر هاست، به نظرم اگر کرونا ریشه کن شود و به حالت عادی برگردیم مردم دوست دارند این ارتباط را برقرار کنند و مانند قبل به تماشای تئاتر بروند.

◀ با توجه به شرایط کرونایی تا مدت ها نمی توان امیدوار بود که سالن های تئاتر به شرایط عادی بازگردند، به نظر شما ایده هایی چون تئاتر های خیابانی می توانند ناجی باشند تا تئاتر و فرهنگ تئاتر رفتن از یاد نرود؟

این پیشنهاد اهالی تئاتر بود ولی مورد حمایت قرار نگرفت اگر دولت می خواست تئاتر زنده و باقی بماند با کمک های مالی نمایش ها را به صورت فیلم می ساخت و ارتباط با تماشاگر را از آن طریق برقرار می کرد که اهالی تئاتر مجبور نباشند به سمت مشاغل پیش و یا افتاده ای مانند مسافرت کشی و زیتون فروشی بروند که در شأن آنها نیست. تئاتر خیابانی کمابیش ادامه دارد ولی به حمایت شهرداری و میراث فرهنگی نیاز دارد. هنرمندان تئاتر می توانند آثار خوبی اجرا کنند اما از طرف مسئولان فرهنگی بودجه ای پرداخت نمی شود و می خواهند نمایش ها رایگان اجرا شود. البته برای برگزاری جشنواره حاضر به اختصاص بودجه شدند که نشان دهند جشنواره تعطیل نشده و اجراهای خیابانی برگزار شده است. در صورتی که این اجراها می تواند ادامه داشته باشد چون تئاتر خیابانی در این مرز و بوم سابقه بسیار دیرینه ای دارد مانند آئین های نوروزی با عموم نوروز و حاجی فیروز، در آذربایجان تکمه چی ها یا بز می چرخاند و شعر می خوانند، در گیلان عروس گولی، در مازندران نوروز سلطان، در طالقان تا شمیرانات نوروز خوانی، در اراک و استان مرکزی آشتی و دوستی، در کردستان، به طرف لرستان و شیراز با آتش افروزی می توان گفت همه اینها سابقه نمایش های خیابانی در ایران است و فرهنگ غنی پشت آن نهفته است و قادر است برای مردم موضوعات مختلفی را در زمینه فرهنگی بازگو کند و تحقق آن به حمایت شهرداری، میراث فرهنگی و فرهنگ و ارشاد اسلامی نیاز دارد.

هنرمندان تئاتر در ایام کرونا از نظر معیشتی وضعیت مناسبی ندارند و با طولانی شدن این شرایط به دنبال پیدا کردن راه ها، اقدامات و ایده های موثر، برای رهایی از این وضعیت هستند. جواد انصافی کارگردان، بازیگر و پژوهشگر تئاتر دارای آثاری از جمله نمایش های «نوروز خوانی»، «ننه سرما در نوروز»، که با نقش های «عبدلی»، «حاجی فیروز»، «عمونوروز» شناخته می شود در گفت و گو با «برنا» معتقد است: تئاتر در ایام کرونا تعطیل شد و از هنرمندان حمایت نمی شود و برای برگزاری جشنواره ها به اجرای خیابانی بودجه اختصاص می یابد و مسئولان فرهنگی انتظار دارند هنرمندان تئاتر اجراها را رایگان برگزار کنند.

◀ بسیاری معتقد هستند که با شیوع کرونا وضعیت کنونی که شکل گرفت آینده تئاتر برای همیشه دچار تحول شده است، پیش بینی شما از آینده تئاتر چیست؟

به نظرم تحول آنچنانی در تئاتر به وجود نیامده است؛ ولی باید به شرایط قبلی خود برگردد. متأسفانه تئاتر تعطیل شده است و از هنرمندانش حمایتی نمی شود. حتی با این وجود اهالی تئاتر تصمیم داشتند در ایام کرونا تحولی به وجود بیاورند، اجراها را ضبط کنند و با حمایت ارشاد رایگان برای مردم پخش شود ولی مسئولان از این ایده حمایت مالی نکردند و حاضر نشدند در این زمینه اقداماتی انجام دهند. در حالیکه تئاتر، مادر همه هنر هاست و کشورهایی که تئاتر آنها رونق دارد از لحاظ فرهنگی بسیار غنی هستند. به جرات می توان گفت هر وقت زندگی مردم به حالت عادی خود برگردد تئاتر دوباره رونق پیدا می کند چون روح و روان مردم به تئاتر نیاز دارد. ارتباطات مردم دوباره با تئاتر برقرار می شود چون در نفس تنگ تنگی با مخاطب در ارتباط است و همین باعث می شود که حس ها را به یکدیگر منتقل کنند. در حالی که در تلویزیون و سینما این اتفاق نمی افتد چون ارتباط تنگاتنگی که بازیگر و مخاطب روی صحنه زنده تئاتر با تشویق، دست زدن و حتی سکوت به یکدیگر انتقال می دهند در فضای آنجا وجود ندارد. به نظرم در اولین فرصتی که کرونا ریشه کن شود و وضعیت به حالت عادی برگردد مردم دوست دارند دوباره این ارتباط را برقرار کنند و به تماشای تئاتر بروند.

تاریخ انتشار: یکشنبه ۲۳ خرداد ماه ۱۴۰۰ * ۰۹:۰۳

جواد انصافی:

روح و روان مردم به تئاتر نیاز دارد

هنرمندان تئاتر در ایام کرونا از نظر معیشتی وضعیت مناسبی ندارند و با طولانی شدن این شرایط به دنبال پیدا کردن راه ها، اقدامات و ایده های موثر، برای رهایی از این وضعیت می گردند. جواد انصافی کارگردان، بازیگر و پژوهشگر تئاتر نیز یکی از این هنرمندان است که برای انجام کارهای تئاتری همیشه پیش قدم بوده، بخشی از این پیشقدم بودن به خاطر نیازهای مالی ست و بخشی دیگر مربوط به دغدغه انجام کارهای فرهنگی که او و هنرمندان شبیه او همیشه داشته و دارند. این موضوع را می توان از آشناری این هنرمند آنها را کارگردانی و بازیگری کرده دریافت. برنا، به بهانه شرایطی که مدت طولانی ای است که هنرمندان حوزه هنرهای نمایشی درگیر آن هستند، با این هنرمند گفتگویی انجام داده که ماحصل آن را در ادامه از نظر می گذرانید.

بسیاری معتقد هستند که با شیوع کرونا و وضعیتی که شکل گرفت آینده تئاتر برای همیشه دچار تحول شده است، پیش بینی شما از آینده تئاتر در روزگار کرونایی چیست؟
به نظر من تحول آنچنانی در تئاتر بوجود نیامده است ولی باید به شرایط قبلی خود برگردد. متأسفانه تئاتر تعطیل شده است و از هنرمندانش حمایتی نمی شود. حتی با این وجود اهالی تئاتر تصمیم داشتند در ایام کرونا تحولی به وجود بیاورند، اجراها را ضبط کنند و با حمایت ارشاد رایگان برای مردم پخش شود ولی مسئولین از این ایده حمایت مالی نکردند و حاضر نشدند در این زمینه اقداماتی انجام دهند. در حالیکه تئاتر، مادر همه هنرها است و کشورهایی که تئاتر آنها رونق دارد از لحاظ فرهنگی بسیار غنی هستند. به جرات می توان گفت هر وقت زندگی مردم به حالت عادی خود برگردد تئاتر دوباره رونق پیدا می کند چون روح و روان مردم به تئاتر نیاز دارد. ارتباطات مردم دوباره با تئاتر برقرار می شود چون در نفس تنگانی با مخاطب در ارتباط است و همین باعث می شود که حس ها را به یکدیگر منتقل کنند. در حالی که در تلویزیون و سینما این اتفاق نمی افتد چون ارتباط تنگانی که بازیگر و مخاطب روی صحنه زنده تئاتر با تشویق، دست زدن و حتی سکوت به یکدیگر انتقال می دهند در فضای آنجا وجود ندارد. به نظرم در اولین فرصتی که کرونا ریشه کن شود و وضعیت به حالت عادی برگردیم مردم دوست دارند دوباره این ارتباط را برقرار کنند و به تماشای تئاتر بروند.

آیا آینده تئاتر در ایام کرونا دچار تحول می شود؟
به جرات می توان گفت هر وقت زندگی مردم به حالت عادی خود برگردد تئاتر دوباره رونق پیدا می کند چون مردم از لحاظ روحی و روانی به تئاتر نیاز دارند در واقع تئاتر مادر همه هنرها است حتی کشورهایی که تئاتر آنها رونق زیادی دارد از لحاظ فرهنگی بسیار غنی هستند و ارتباطات مردم دوباره با تئاتر برقرار می شود چرا که در نفس تنگانی با مخاطب در ارتباط است و همین باعث می شود

اگر دولت می خواست تئاتر زنده و باقی بماند با کمک های مالی نمایش ها را به صورت فیلم می ساخت و ارتباط با تماشاگر را از آن طریق برقرار می کرد که اهالی تئاتر مجبور نباشند به سمت مشاغل پیش و پا افتاده ای مانند مسافركشی و زیتون فروشی بروند که در شأن آنها نیست

که حس ها را به یکدیگر منتقل کنند در حالی که در تلویزیون و سینما این اتفاق نمی افتد چون ارتباطات تنگانی که بازیگر و مخاطب روی صحنه زنده تئاتر با تشویق، دست زدن و حتی سکوت به یکدیگر انتقال می دهند وجود ندارد. به نظرم اگر کرونا ریشه کن شود و به حالت عادی برگردیم مردم دوست دارند این ارتباط را برقرار کنند و مانند قبل به تماشای تئاتر بروند.

با توجه به شرایط کرونایی تا مدت ها نمی توان امیدوار بود که سالن های تئاتر به شرایط عادی بازگردند، به نظر شما ایده هایی چون تئاترهای خیابانی می تواند ناجی باشند تا تئاتر و فرهنگ تئاتر رفتن از یاد نرود؟

این پیشنهاد اهالی تئاتر بود ولی مورد حمایت قرار نگرفت اگر دولت می خواست تئاتر زنده و باقی بماند با کمک های مالی نمایش ها را به صورت فیلم می ساخت و ارتباط با تماشاگر را از آن طریق برقرار می کرد که اهالی تئاتر مجبور نباشند به سمت مشاغل پیش و پا افتاده ای مانند مسافركشی و زیتون فروشی بروند که در شأن آنها نیست. تئاتر خیابانی کمابیش ادامه دارد ولی به حمایت شهرداری و میراث فرهنگی نیاز دارد. هنرمندان تئاتر می توانند آثار خوبی اجرا کنند اما از طرف مسئولان فرهنگی بودجه ای پرداخت نمی شود و می خواهند نمایش ها رایگان اجرا شود. البته برای برگزاری جشنواره

حاضر به اختصاص بودجه شدند که نشان دهند جشنواره تعطیل نشده و اجراهای خیابانی برگزار شده است. در صورتی که این اجراها می تواند ادامه داشته باشد چون تئاتر خیابانی در این مرز و بوم سابقه بسیار دیرینه ای دارد مانند آئین های نوروزی با عمو نوروز و حاجی فیروز، در آذربایجان تکمه چی ها بز می چرخاند و شعر می خوانند، در گیلان عروس گولی، در مازندران نوروز سلطان، در طالقان تا شمیرانات نوروز خوانی، در اراک و استان مرکزی آشتی و دوستی، در کردستان، به طرف لرستان و شیراز با آتش افروزی می توان گفت همه اینها سابقه نمایش های خیابانی در ایران است و فرهنگ غنی پشت آن نهفته است و قادر است برای مردم موضوعات مختلفی را در زمینه فرهنگی بازگو کند و تحقق آن به حمایت شهرداری، میراث فرهنگی و فرهنگ و ارشاد اسلامی نیاز دارد. در صورتی که قبل از کرونا، در سفرهایم به تایلند و هند وقتی به دهلی و تاج محل رفتم که کشورهای پیشرفته ای هم نیستند خجالت کشیدم که در مقایسه با تجهیزات که در اختیار داشتند چقدر از آنها عقب افتاده ایم در حالیکه هندی ها خیلی هم پیشرفته نیستند در آنجا سالتی مخصوص برای اجرای نمایش آئینی بود که با دیالوگ ها با چندین زبان زنده دنیا از جمله فارسی دوبله شده بود بطوریکه آنها هندی بازی می کردند و ما فارسی می شنیدیم.

اما کشور ما برای معرفی نمایش های آئینی و ملی خود به توریست هاسالنی ندارد در صورتی که اگر چنین مکانی داشته باشیم می توان ماه های محرم و صفر تعزیه خوانی و در طول سال سیاه بازی، نقاله خوانی و پرده خوانی برگزار شود. البته بارها از طرف اهالی تئاتر پیشنهاد ساخت و طراحی یک فضای سنتی با چند سالن برای اجرای مراسم های آئینی و رستوران کوچکی برای تهیه غذاهای اصیل ایرانی مانند دیزی و کوفته تبریزی، کشک بادمجان و... داده شد و همه این پیشنهاد را تأیید می کنند ولی میراث فرهنگی و ارشاد اقدامی انجام نمی دهند. در حالیکه قبل از انقلاب ۳ سالن برای اجرای روزانه سیاه بازی وجود داشت. در خیابان لاله زار تئاتر نصر و دهقان هر شب سعدی افشار در نصر، سید حسین یوسفی در دهقان و موضع آب انبار مجید افشار هر شب سیاه بازی داشتند و مردم مهمان های خود را برای دیدن نمایش به آنجا می بردند.

به نظر شما چه ایده هایی می توانند فضای کاری امن ایجاد کنند تا امکان بهتر شدن وضعیت معیشتی هنرمندان تئاتر فراهم شود؟

گوش شنوایی برای شنیدن نیست. من به اعضای گروهم اجازه ندادم که تئاتر را رها کنند از آنها خواستم که با هم هماهنگ باشیم و برنامه ها و اجراهایمان را تنظیم کنیم. ولی به بقیه جوان های این هنر نمی دانم که چه بگویم چون اینها کار نداشتند.

اخبار

محمدرضا طالقانی:

جای امثال شاهرخ ضرغام
در تئاتر و سینما خالی است

به نقل از روابط عمومی و امور بین‌الملل تماشاخانه ایرانشهر، محمدرضا طالقانی از پیشکسوتان و قهرمانان کشتی و رئیس اسبق فدراسیون کشتی شامگاه جمعه ۲۱ خردادماه به تماشای نمایش «سگک» به کارگردانی رضا بهرامی نشست. طالقانی در پایان نمایش با اشاره به شخصیت و مرام پهلوانی شاهرخ ضرغام گفت: پیش از انقلاب یکی از حریف‌های من شاهرخ ضرغام بود که چندبار باهم کشتی گرفتیم، شاهرخ رفتارها و سکنات لوطی‌منش بسیاری داشت، رفاقت ما با هم بسیار صمیمی بود و وقتی شنیدم از جبهه و جنگ سر درآورده با خودم گفتم چه روزگار خوشی پیدا کرد. شاهرخ به درجه ای رسید که بسیاری از بچه‌های کشتی به آن غبطه می‌خوردند و به همین دلیل بود که با اشتیاق به دیدن نمایش «سگک» آمدم و یک ساعت به اصل خودم رجعت کردم.

این پیشکسوت کشتی همچنین علت استقبال مخاطبان از این نمایش را نشان دادن پهلوانی از میان مردم دانست و گفت: هر چیزی که اصل و نسبتش باهم برابر و شخصیت اصلی اش از میان مردم باشد باعث جذابیت خواهد شد و همین جذاب بودن است که مردم را در روزی که تیم ملی فوتبال یک مسابقه مهم دارد به سالن تئاتر کشانده است که برای خودم هم

این استقبال بسیار جالب بود. وی در پایان با انتقاد از بی توجهی به تولید آثار مشابه نمایش «سگک» اظهار کرد: ما در کشتی چهره‌های بسیار زیادی داریم که می‌شود آنها را نشان داد ولی باید مانند همین شاهرخ ضرغام درباره شان تحقیق و تفحص شود، جای پهلوانی مانند شاهرخ ضرغام در تئاتر و سینمای ما بسیار خالی است و اینکه چرا با وجود تعداد بسیار زیادی از پهلوانان مشت و لوطی‌منش، آنها در سینما و تئاتر سهم بسیار کمی دارند و توجهی بهشان نمی‌شود در حالی‌که می‌توان این افراد را از جنبه‌های دیگر و ابعاد مختلفشان ترسیم کرد تا مردم بدانند چگونه یک ورزشکار می‌تواند با پرواز بلندی تبدیل به یک پهلوان شود و به این درجه مهم نائل آید.

نمایش «سگک» داستان شهید شاهرخ ضرغام از کشتی گیران و لات‌های پیش از انقلاب در محله نبرد خیابان پیروزی است که با شروع جنگ تحمیلی به جبهه و مناطق جنوب می‌رود و گروه پیشرو را به‌منظور مبارزه با رژیم بعث عراق تشکیل می‌دهد اما در نهایت پس از سه ماه به شهادت می‌رسد.

نمایش «سگک» به‌نویسندگی کهد تاراج و به کارگردانی رضا بهرامی با بازی تینو صالحی، مرجان قمری، محمدرضا ایمانیان، سهیل ملکی، حسن تدینی، فهیمه معین، لیخند بدیعی، عرفان پورمحمدی و آبتین حاتمی همه‌روزه ساعت ۲۰ در سالن سمندریان تماشاخانه ایرانشهر میزبان مخاطبان است.

تاریخ انتشار: یکشنبه ۲۳ خرداد ماه ۱۴۰۰ * ۰۹:۰۳

آیه کیانپور به تله تئاتر «اتاق عروس» پیوست

آیه کیانپور بازیگر سینما، تئاتر و تلویزیون در تله تئاتر «اتاق عروس» به کارگردانی محمد قنبری به ایفای نقش می‌پردازد. آیه کیانپور که سال گذشته جایزه بازیگر زن برگزیده سی و نهمین جشنواره تئاتر فجر را دریافت کرد، قصد دارد در جدیدترین تجربه خود در عرصه بازیگری با تله تئاتر «اتاق عروس» به کارگردانی محمد قنبری به صحنه برود. پیش‌تر نسیم ادبی، گیتی قاسمی و فروغ قجابگلی به این پروژه نمایشی پیوسته بودند. «اتاق عروس» نوشته والنتین کراسناگوروف و با ترجمه ماندانا مجیدی برای پخش در پلتفرم‌های خصوصی آماده نمایش می‌شود. این سومین اثر کراسناگوروف با ترجمه ماندانا مجیدی است که پس از تله تئاتر «سهم زن» و «یک آشنایی ساده» توسط این کارگردان ساخته می‌شود. «اتاق عروس» داستان دختر جوانی به نام نادیا است که یک‌باره تصمیم به ازدواج گرفته و حالا در تالار عروسی به انتظار دامادی نشسته که در ساعت مقرر در تالار حاضر نشده است.

تاریخ انتشار: یکشنبه ۲۳ خرداد ماه ۱۴۰۰ * ۰۹:۰۳

«بابا آدم» راهی تئاتر شهر می شود

لیلی عاج از اجرای نمایش «بابا آدم» در سالن چارسوی مجموعه «تئاتر شهر» خبر داد. مهر به نقل از این کارگردان تئاتر نوشت: قرار است از ابتدای شهریور نمایش بابا آدم را روی صحنه ببرم که اسفند نمایشنامه اش در انتشارات نمایش منتشر شده است. نمایش «بابا آدم» ده بازیگر دارد و به مسائل و چالش های کارگری می پردازد.

تاریخ انتشار: یکشنبه ۲۳ خرداد ماه ۱۴۰۰ * ۰۹:۰۳

تئاتر

بماند برای دولتِ نجات غریق

کمتر کسی است در این ادعا مناقشه‌ای مطرح کند که شیوع ویروس کرونا، به تئاتر بیش از باقی هنرها آسیب زد؛ هنرهای نمایشی، از آنجا که به نفس حضور مخاطب وابسته‌اند، به مانند سینما و دیگر حوزه‌ها نتوانستند از مسیر نمایش آنلاین و... به حیات خود ادامه دهند و اگر بگوییم تئاتر دولتی و خصوصی ایران، امروز با ورشکستگی کامل فاصله چندانی ندارد، بیراه نگفته‌ایم. بنابراین نخستین چالش مجموعه فرهنگی دولت آینده در رابطه با تئاتر، بازگرداندن این ویرانه به مرحله‌ای پیش از ورشکستگی است. هنرمندان تئاتر دی ماه سال گذشته مقابل در مجلس شورای اسلامی تجمع و مطالبات‌شان را از دولت پیگیری و به کاستی‌ها اعتراض کردند. سپس آنها با اعضای کمیسیون فرهنگی مجلس شورای اسلامی نیز جلسه‌ای برپا کردند. معیشت آنان کاملاً با مشکل روبه‌روست و عجلت کار دولت آینده، پیگیری و پرداخت وعده‌های مالی است که در طول یک سال گذشته به هنرمندان داده شده، اما تحقق پیدا نکرده است. اخیراً خبر رسید که مجلس برای حمایت از هنرمندان ۳۵۰ میلیارد تومان مصوب کرده است ولی ایرج راد رئیس هیات مدیره خانه تئاتر هم مانند دیگر اعضای این تشکل می‌گوید، هیچ جزئیاتی درباره چگونگی پرداخت این مبلغ حمایتی نمی‌داند. با تغییر ساختار سیاسی کشور، هر یک از مجراهایی که در پیگیری پرداخت این حمایت مصوب، دخیل هستند، به راحتی می‌توانند از زیر بار این مسئولیت شانه خالی کنند و این دولت آینده خواهد بود که باید پیگیر باشد.

پس از این که مطالبات مادی هنرمندان خسارت دیده از دوره رکود کرونا پرداخت شد، دولت آینده باید همه مسیرهای ممکن برای بازگشایی تماشاخانه‌های آسیب دیده را بپیماید. در این مسیر باید سنگ جلوی پای تماشاخانه‌های خصوصی نیندازد و چه بسا مسیر را برایشان تسهیل کند؛ تماشاخانه‌هایی که محصول نگاه مجموعه‌های فرهنگی دولت حسن روحانی به خصوصی‌سازی در حوزه فرهنگ بودند و در ابتدا با رونق نیز همراه بودند اما حالا کاملاً به گوشه رینگ رفته‌اند. آبرچالش بعدی، بازگرداندن عموم مردم به سالن‌های تئاتر است. تئاتر ایران در دهه ۹۰ توانسته بود نمایش‌هایی را عرضه کند تا بسیاری از مردم برای اولین بار، تماشای یک نمایش را تجربه کنند. این مهم البته از مسیر نمایش‌هایی موسوم به نمایش‌های لاکچری نیز طی شده بود. حالا دولت باید بدون تأسی به چنین نمایش‌هایی دوباره عموم مردم را به سالن‌ها بکشد و تئاتر را دوباره از این که هنر خواص باشد، با مردم نیز آشتی دهد.

تاریخ انتشار: یکشنبه ۲۳ خرداد ماه ۱۴۰۰ * ۰۹:۰۳

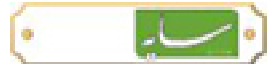
"شهرزاد" میزبان "بالاخره این زندگی مال کیه؟" می شود

نمایش "بالاخره این زندگی مال کیه؟" به کارگردانی سعید حشمتی از ۲۳ خرداد ماه هر روز از ساعت ۱۹ در پردیس تئاتر شهرزاد روی صحنه می رود. به گزارش ایسنا، نمایش درباره کن هریسن مجسمه ساز و استاد دانشگاه است که در پی یک سانحه رانندگی برای همیشه فلج می شود. وضعیت جسمانی درمان ناپذیرش چنان است که او تصمیم می گیرد از بیمارستان مرخص شود. مبارزه او برای به دست آوردن این امتیاز، مسائل بسیار مهمی را در زمینه اراده آزاد، حرمت انسانی و اخلاق اجتماعی مطرح می کند. نیما هاشمی سرشت، الهام سالاری، کیمیا خلج، نیما ثبوتی، آناهید ادبی، آرمین همتی، فاطمه توانا، علی سیبی، عاطفه غضنفری، پریا یعقوبی، محمد جواد آصفی، ایمان عمادی و نیلوفر پارسا بازیگران این نمایش هستند. سایر عوامل این نمایش عبارتند از: طراح صحنه لباس و نور: فاطمه صفیری، کیارش ظریفی، طراح گریم: شاهین پور حسین، مهندسی صدا: افراوا، طراح پوستر و گرافیک: علی جباریدستیاران کارگردان: شایان صادق پور و صدف قطعی، مدیر صحنه: نیما ناطقی، ساخت تیزر: سعید حشمتی و شایان صادق پور، عکاس: سارا کلوند، مجری طرح: آموزشگاه بین المللی تئاتر فانوس. نمایش «بالاخره این زندگی مال کیه» نوشته برایان کلارک است که ترجمه آن را احمد کسایی پور برعهده داشته و علاقمندان جهت خرید بلیط های این نمایش می توانند به سایت تیوال مراجعه کنند.

نمایش تولیدی کهگیلویه و بویراحمد به جشنواره تئاتر روسیه راه یافت

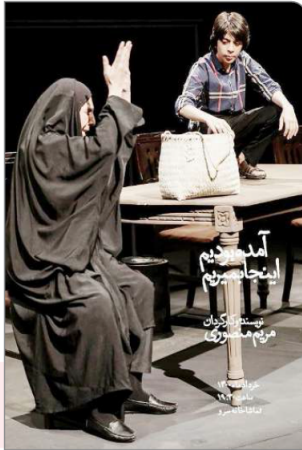
مدیرکل فرهنگ و ارشاد اسلامی کهگیلویه و بویراحمد گفت: نمایش «دستهایت کو مم حسن» از این استان جواز حضور در جشنواره تئاتر تاتارستان روسیه را کسب کرد. محمدعلی پیرسبزی اظهار داشت: این نمایش از آثار رضا کرمی زاده کارگردان و هنرمند کهگیلویه و بویراحمد است. وی افزود: این نمایش به عنوان نماینده ایران به مدت هشت روز و از یکم تا هشتم شهریورماه ۱۴۰۰ برابر با ۲۳ تا ۳۰ آگوست ۲۰۲۱ در جشنواره تئاتر تاتارستان روسیه در شهر کازان به نمایش گذاشته می شود. مدیرکل فرهنگ و ارشاد اسلامی کهگیلویه و بویراحمد بیان کرد: این نمایش در بیست و دومین جشنواره تئاتر فتح خرمشهر که آبان ماه ۱۳۹۹ در خرمشهر برگزار شد توانست ۹ جایزه را در بخش های مختلف تصاحب و به عنوان برترین نمایش جشنواره انتخاب شود. پیرسبزی عنوان کرد: موضوع این نمایش در حوزه دفاع مقدس بوده و داستان تعدادی همکلاسی را روایت می کند که در جبهه بزرگ شده اند و در یک عملیات نیز با همدیگر بوده اند و تنها «مم حسن» برمی گردد و او نیز فراموش کرده که دستش را کجا جا گذاشته است. وی ابراز داشت: هنرمندان کهگیلویه و بویراحمد که در این نمایش به ایفای نقش پرداخته اند شامل اکبر آیین، نازنین نادرپور، مهرداد علی پور، پوریانیک اقبالیان، اردلان فنی و وحید شفیعی هستند. پیرسبزی گفت: دیگر عوامل ساخت این نمایش نیز شامل رضا کرمی زاده کارگردان و طراح صحنه، کیانوش کریمی دستیار کارگردان، رضا گشتاسب سرپرست گروه، حسین اصیلی تولید موسیقی، حمید جوکار طراح نور، یاسمن پناه طراح لباس، مینا پناه پوری طراح گریم، علی عبدیانی نژاد مدیر صحنه، مصطفی لاهوتی نژاد مسؤول هماهنگی، مهسا محجوب لاله روابط عمومی و امور بین الملل و شهرام شیبانی، علی احمدی، مصطفی نوری، عنایت صالح پور و سعید گشتاسب اجرای دکور هستند.

تاریخ انتشار: یکشنبه ۲۳ خرداد ماه ۱۴۰۰ * ۰۹:۰۳

گفت‌وگو با مریم منصوری؛ نویسنده و کارگردان «آمده بودیم اینجا بمیریم»

روایت زنانه؛ فصل مشترک کارهای من

سهیلا انصاری

مریم منصوری؛ متولد سال ۱۳۵۸ در شهرری بوده و تحصیلاتش کارشناسی ارشد کارگردانی تئاتر از دانشکده سینما-تئاتر، دانشگاه هنر تهران (۱۳۹۷) و کارشناسی ادبیات نمایشی از دانشکده هنرهای زیبا دانشگاه تهران (۱۳۸۴) است. او که سابقه فعالیت رسانه‌ای در خبرگزاری‌های «ایبنا» و «ایبنا» و روزنامه‌های «همشهری»، «فرهیختگان»، «شرق»، «اعتماد»، «آینده نو»، «حیات نو» و... را دارد؛ در حوزه نویسندگی نمایشنامه و کارگردانی تئاتر نیز آثار موفقی را در کارنامه‌اش ثبت کرده است؛ از جمله نگارش نمایشنامه‌های «برف زمین را گرم می‌کند»، «کمی به من دروغ بگو»، «اسب آبنوس» و نیز کارگردانی نمایش‌های «اتاق گرم» و «شب آوازهایش را می‌خواند». انتشار مجموعه شعر «اسب‌ها در پیشانیات می‌دوند» و مجموعه داستان «دو کام حبس» نیز از فعالیت‌های او در حوزه ادبیات است. منصوری این روزها با کارگردانی نمایش «آمده بودیم اینجا بمیریم» در تماشاخانه «سرو» حضور دارد که آن‌را برپایه متنی از خود به روی صحنه برده. دریا یاسری، ندا گلرنگی، محسن پوشایی، نازنین نادرپور، پرهام روئین و پری‌ناز لطف‌آلایی؛ بازیگران این نمایش هستند که تا ۲۷ خردادماه ۱۴۰۰ ساعت ۱۹:۳۰ میزبان علاقه‌مندان است. از عوامل این پروژه باید به طراح صحنه: سینا ییلاق بیگی / طراح نور: علیرضا میرانجمنی / طراح گریم: پریسا کیومرثی / طراح لباس: مریم منصوری / طراح پوست: میثم خاوری / روابط عمومی: ناصر ارباب / دستیاران کارگردان: روهان نیکخواه و محمدرضا عباسی / عکاسان: مهدی آشنا و گلдіس نمازبان اشاره کرد. این نمایش درمورد خانواده‌ای است که پس از پایان جنگ و امضای قطعنامه، به اصرار مادر، برای یافتن ردی از فرزندان که طی جنگ از دست داده بودند، زودتر از موعد پاک‌سازی، به خرمشهر برمی‌گردند.

مریم منصوری درباره اینکه این کار نسبت به نمایش‌های قبلی که به روی صحنه بردید، چه تفاوت‌هایی دارد؟ گفت: «به‌طور کلی در هر نمایش، بیش از هر کسی، خودم را به‌جایش می‌کنم. به همین دلیل نیز هریک از سه نمایشی که تاکنون کارگردانی کرده و به اجرای عموم برده‌ام، در فضایی متفاوت از قبلی نفس می‌کشد. آخرین سفر، درباره زوجی بود که بعد از هفت سال برای اینکه تصمیم بگیرند می‌خواهد جدا شوند یا ادامه دهند، به سفری می‌روند. هتلی که رزرو کرده‌اند را از دست داده و ناگزیر به هتلی ناشناس می‌روند که داستان دیگری برایشان رقم می‌زند. تور عروسی مامان، بیشتر به تئاتر مستند نزدیک بود و روایت دو خواهر در بهار عربی مصر بود؛ خواهر دانشجو که در حرکت‌های اجتماعی شرکت می‌کند و در میدان تحریر مصر حاضر می‌شود و خواهر دیگر، معلمی پایه‌سن گذشته که در خانه می‌ماند. آمده بودیم اینجا بمیریم، روایت دیگری است از خانواده‌ای که به خرمشهر بازمی‌گردند تارگی از فرزندی بیابند که در طول جنگ از دست داده‌اند و... اما همه این‌ها یک فصل مشترک دارند؛ روایت زنانه. روایت رنج‌ها و اندوه‌ها و آرزوها و تنهایی‌های زن‌ها». او درباره فضاسازی این اثر توضیح داد: «در مرحله متن، قطعاً فضاسازی با ترکیب‌بندی روایت‌ها و احوال درونی کاراکترها که هریک در مولوگی به افشای خودشان می‌پردازند، برایم اهمیت داشت. در حوزه متن، در عین رنگارنگی زبان، به شاعرانگی کلام و فضاسازی شاعرانه نمایشنامه (به‌طور کلی) نیز توجه داشتم. کمالیته‌ها، زبان معصومه یا زبان مادر متفاوت است؛ و زبان پدر، با هرودی این‌ها؛ اما بیشترین چگالی شاعرانگی، متعلق به دو خواهر؛ سلما و آقا است». او ادامه داد: «اگرچه در متن، نمایش در صحنه و فضایی رئالیستی می‌گذرد؛ اما حضور آفاق و کش‌هایی، منجر به اتفاق‌های غیررئالیستی در این فضا می‌شود؛ اما در مرحله اجرا، باتوجه به هزینه‌ها و محدودیت‌های تئاتر در دوره شیوع کرونا، به یک صحنه استعاری و غیررئالیستی رسیدیم. باین همه بازهم باتوجه به نرخ تورم، همان صحنه استعاری را هم نتوانستیم

زندگی و اتفاق‌هایی که پیرامون انسان‌ها رخ می‌دهد ازسوی نویسندگان و کارگردان‌ها در آثارشان چیست؟ عنوان کرد: «اینکه مخاطب بتواند تصویر آلم و دردهای خودش را در آینه اثر هنری ببیند، شاید چندان ریملی به‌فاصله تاریخی اتفاق و کاراکترهای نمایش داده‌شده در اثر یا مخاطب نداشته باشد، امکان دارد اثری در فضای تاریخی قاجار یا صفویه بگذرد؛ اما مسئله‌ای که طرح می‌کند، دردهای هنوز و امروز باشد. کمالیته این، ویژگی زبان فارسی است که ما هنوز آثار مثلاً قرن چهارم هجری را می‌خوانیم و متوجه می‌شویم؛ یا حافظ همچنان و به هر طریقی، بر مخاطب‌ترین شاعر فارسی است. این را هم قبول دارم که باتوجه به پیشرفت تکنولوژی انسان، قدم به مرحله دیگری از زندگی گذاشته که حتی بسیاری از مفاهیم را دستخوش تغییر کرده؛ مثلاً زمان در عصر ما و حافظ، معنای واحد ندارد؛ یا سفر یا دیدار یا جلسه گروهی؛ پس این تغییرات بنیادین که به‌واسطه پیشرفت علم و تکنولوژی انجام شده، زندگی انسان را به ساخت دیگری برده و پیرو آن، مشکلات و آسیب‌ها و بحران‌های جدیدی نیز برای انسان رقم زده که پرداختن به آن‌ها در اثر هنری، به آن جلالت دیگری می‌بخشد و مخاطب را هم شاید با چالش بیشتری مواجه کند؛ به‌خصوص مخاطب جوان و کم‌حوصله این‌روزها را که شبکه‌های مجازی، بر تعجیل او افزوده‌اند و متأسفانه از عبق و درونش کاسته‌اند».

او در پاسخ به اینکه چرا ارتباط بین مردم و تئاتر ضعیف است؟ گفت: «من به این نکته معتقد نیستم. هر تئاتری، مخاطب خودش را دارد. البته مردم به‌واسطه هویت جمعی که دارند، گاه با تبلیغات و فضاسازی‌های تبلیغی یا هر چیز دیگری که چندان ارتباطی هم با عیارهای هنری ندارند، از اثر هنری استقبال؛ و به‌قولی آن اثر را بر فروش می‌کنند. باین‌حال، فروش یک اثر؛ به‌خصوص در تئاتر و سینما، ریملی به عیارها هنری ندارد. نمونه بارش فروش فیلم‌های طنز نازل در سینماهاست که اصولاً دغدغه اجتماعی هم ندارند؛ ولی مردم برای دیدن آن‌ها پول می‌دهند و آن اثر نازل را به یک کار بر فروش تبدیل می‌کنند. تئاتر در دوران کرونا یا یحیان جدی مواجه شده و فکر می‌کنم تأثیراتش تا مدت‌ها در زندگی ما و تئاتر ایران می‌ماند». او در این باره که آیا تئاتر، ابزاری برای فرهنگ‌سازی است؟ معتقد است: «هر اثر هنری در هر حوزه‌ای می‌تواند فرهنگ‌ساز باشد؛ به‌شرطی که هنرمند، دغدغه اجتماع و انسان را داشته و اصولاً حرفی برای گفتن داشته باشد؛ در غیر این صورت، فرقی ندارد که طرف، تئاتر کار کند یا سینما یا اصلاً مجسمه‌ساز باشد. مهم چشم‌اندازی است که هنرمند نسبت به جهان دارد و زاویه‌ای که با انسان دارد؛ چون در هر اثری، هنرمند در وهله اول، نگاه خودش را نسبت به زندگی و انسان و همه‌چیز معرفی می‌کند». این هنرمند درباره اینکه اهمیت پرداختن به

اجرا کنیم و به اجرای قراردادهای کلی طراحی صحنه، برای حفظ میزانسن‌ها و... پسند کردیم؛ و کوشیدیم تا با اکسسوار و نور، این فضای خالی را رنگ آمیزی کنیم. نکته مشترک در اجرا و متن این است که به‌موارات صحنه‌های رئالیستی در برخی جاها، از رئالیسم به نفع شاعرانگی تخطی می‌کنیم؛ و نهایتاً، نقطه هدف ما، تأثیرگذاری این آتسمسفر شاعرانه و زنانه بر مخاطب است. او درباره دلیل انتخاب این نمایشنامه برای اجرا گفت: «پیش‌از آنکه نمایشنامه را برای اجرا انتخاب کرده باشم، آن را نوشته‌ام و قطعاً به‌عنوان نویسنده، دغدغه‌هایی داشته‌ام که سران این‌موضوع رفته‌ام. جنگ ایران و عراق به‌مدت هشت‌سال، یکی از طولانی‌ترین جنگ‌ها در تاریخ معاصر منطقه است و هنوز اثرات آن از زندگی مردم کشور ما پاک نشده. کافی است سری به خرمشهر بزنید تا رد گلوله و خمیاره و ویرانی را بر در دیوار آنجا مشاهده کنید؛ و ببینید این شهر هنوز جنگ‌زده است. علاوه بر این؛ وضعیت بحرانی منطقه خاورمیانه که هر روز آتش جنگ و ویرانی در یکی از کشورهای آن شعله‌ور می‌شود، صلح و دوری از جنگ را برای من، به‌عنوان نویسنده، تبدیل به یک رویا می‌کند. در این متن نیز نسبت به صلح، روند معکوس را انتخاب کردم؛ به این‌معنا که هریک از کاراکترها، آن‌قدر از جنگ و آسیب‌هایی که دیده و دافی که برداشتن گذاشته می‌گویند که ما دلمان برای پرچم سفید صلح لک می‌زند».

عضو هیات مدیره انجمن:

فضاسازی در طراحی لباس برای تئاتر با منطق سازگارتر است تا تلویزیون

بزرگسالان مورد توجه قرار گیرد چرا که کودکان اگر در لباس خود احساس راحتی نکرده یا به لحاظ بصری با آن ارتباط برقرار نکنند، نمی‌توانند آنگونه که انتظار می‌رود از عهده نقش خود بر بیایند و از اینرو اهمیت طراحی لباس برای آنها دوچندان می‌شود. عیوضی در ادامه به تفاوت‌های طراحی لباس در تئاتر و تلویزیون اشاره کرد و گفت: تئاتر محدودیت‌های تلویزیون را ندارد و از سویی دیگر هنرمند طراح به راحتی می‌تواند به شکل سورئال یا ابزورد طراحی کند حال آنکه فضاسازی در طراحی لباس برای تئاتر با منطق سازگارتر است تا تلویزیون.

و اذعان داشت: مریم کاظمی از هنرمندان عرصه تئاتر کودک و نوجوان پروژه‌ای تئاتری را در قالب یک جشنواره تولید کرده که من به عنوان طراح لباس با او همراهی کردم. در این جشنواره بالغ بر هفت اثر نمایشی به اتفاق تعدادی از کودکان ۳ تا ۱۵ سال تولید شده و قرار است در مجموعه ایران مال اجرا شود.

این طراح لباس با اشاره به لزوم توجه به نکات روانشناختی در طراحی لباس برای کودکان بیان کرد: لازم است موضوعات مرتبط با شناخت الیاف و یا رنگ شناسی در جریان طراحی لباس برای کودکان بیش از

تصور می‌کرد این بیماری تا به این مدت سبب تعطیلی فعالیت‌های فرهنگی و هنری شود اما ماه‌ها است که این شرایط حاکم شده است.

عیوضی تصریح کرد: کرونا مشکلات بسیاری را برای سایر مشاغل مرتبط با حوزه تئاتر از جمله طراحان صحنه و لباس به وجود آورده و مسئولین امر باید به سرعت

چاره‌ای برای رفع مشکلات موجود بیاندیشند. او که طراح لباس سریال «احضار» نیز بود که به تازگی در ماه مبارک رمضان از رسانه ملی پخش شد، در ادامه به فعالیت‌های خود در زمینه طراحی لباس اشاره کرد

مژگان عیوضی، طراح لباس می‌گوید: کرونا مشکلات بسیاری را برای سایر مشاغل مرتبط با حوزه تئاتر از جمله طراحان صحنه و لباس به وجود آورده و مسئولین امر باید به سرعت چاره‌ای برای رفع مشکلات موجود بیاندیشند.

مژگان عیوضی طراح لباس و از اعضای هیات مدیره انجمن طراحان لباس خانه تئاتر درباره شرایط حاکم بر این بخش به خبرنگار هنرانلاین گفت: پس از شیوع ویروس کرونا و تعطیلی اجراهای تئاتری، جمع کثیری از فعالان این عرصه از جمله طراحان لباس فعالیت شغلی و درآمد خود را از دست دادند و علی‌رغم آنکه کمتر فردی

نمایش

«بابا آدم» راهی تئاتر شهر می شود

جایگزین این اثرنمایشی کردم. وی در پایان صحبت هایش عنوان کرد: نمایش «بابا آدم» ۱۰ بازیگر دارد. این اثرنمایشی نیز مانند کارهای قبلی ام نمایشنامه ای کارگری است اما این بار کاراکترها در موقعیتی دیگر با چالش روبرو شده اند. عاچ سال گذشته نمایش «کجایی ابراهیم؟» را که به زندگی شهید ابراهیم هادی و ساعت های آخر سقوط کانال کمیل می پردازد در تماشاخانه سرو روی صحنه برد. این اثرنمایشی جایزه سردار سلیمانی را از جشنواره تئاتر «مقاومت» از آن خود کرد و در سی و نهمین جشنواره تئاتر فجر نیز روی صحنه رفت.

لیلی عاچ از اجرای نمایش «بابا آدم» در سالن چارسوی مجموعه «تئاتر شهر» خبر داد. لیلی عاچ نویسنده و کارگردان تئاتر درباره تازه ترین فعالیتش به خبرنگار مهر گفت: قرار است از ابتدای شهریور ماه نمایش «بابا آدم» را در تالار چهارسوی مجموعه تئاتر شهر به صحنه ببرم. این نمایشنامه اسفند ماه توسط انتشارات نمایش و در قالب مجموعه «قلم روشن» منتشر شده است. وی ادامه داد: ابتدا قرار بود نمایشنامه «معدّه طبقه متوسط» را به صحنه ببرم اما به دلیل ملاحظات که مجموعه تئاتر شهر داشت، پیشنهاد دادند که متن را تغییر دهیم. از این رو «بابا آدم» را

تئاتر

تجربه اجرای نمایش های کوتاه با دست خالی

خودشان می توانند بدون حمایت موفق شوند؟

چه بهتر که مدیریت دولتی به این فضا ورود و از لحاظ مالی از هنرمندان حمایت کند یا حداقل امکاناتی مثل استودیو و دوربین و تجهیزات فنی را در اختیارشان قرار دهد چون خود هنرمندان به تنهایی نمی توانند امکانات ضبط و تولید آثار را تأمین و به تئاتر آنلاین به عنوان فضایی برای کسب درآمد فکر کنند مگر اینکه به بخش بازرگانی و چگونگی جذب سرمایه اشراف داشته باشند که باز هم فکر می کنم در شرایط اقتصادی این روزها کار بسیار مشکلی است یا اینکه ارگان ها و نهادهایی باشند که دغدغه فرهنگی دارند و بخوانند در این زمینه سرمایه گذاری کنند. به هر حال اتفاق خوبی می افتد که بخش دولتی پشت گروه های تئاتری بایستد و از آنها حمایت کند.

در یک سال و نیم گذشته از جمله افرادی که خیلی متضرر شدند هنرمندانی و فعالانی هستند که در حوزه تئاتر کار می کنند، همان طور که می دانید تعدادی از سالن های تئاتر بسته شده اند، این بسته شدن سالن های تئاتری یعنی بیکاری تعدادی از بازیگران تئاتر، عوامل پشت صحنه، گروه صحنه، لباس، گریم، تبلیغات، حتی خدماتی که در یک مجموعه فرهنگی هنری تئاتر کار می کنند چون وقتی تئاتر تعطیل شود آن فرد هم بیکار می شود. ببینید در این مدت چه تعداد زیادی از کار کردن محروم بوده اند و منبع درآمدی هم نداشته اند بنابراین اتفاق خوبی است اگر بخش خصوصی مانند حوزه سینما و برخی آثار تصویری بتواند به عنوان اسپانسر به این اتفاق ورود کند و به عنوان نمونه امکانی فراهم شود تا بتوان در پلتفرم های مختلف اقدام به نمایش تئاتر های آنلاین همراه با قابلیت فروشی کرد.

خبرگزاری مهر: مونا فرجاد بازیگر تئاتر، سینما و تلویزیون از تجربه تولید نمایش های کوتاهی که با توجه به شرایط پاندمی کرونا در فضای مجازی منتشر می کند، گفت. در طول ۱۵ ماه گذشته که پاندمی کرونا تأثیرات مخربی بر فعالیت های تئاتری و زندگی اهالی تئاتر گذاشته است توجه عده ای از هنرمندان و فعالان این عرصه به جایگزین هایی مانند اجرای تئاتر به صورت آنلاین و فعالیت های جسته و گریخته دیگری در فضای مجازی و یا تولید محدود نمایش های کوتاه و یا تله تئاتر ارزشمند است. در همین راستا خبرگزاری مهر گفتگویی با مونا فرجاد انجام داد که بخش هایی از آن را در ادامه می خوانید:

*** ایده تک گویی های زانه چطور شکل گرفت چون شما جزو معدود هنرمندانی هستید که بدون انتظار و توقع از بخش دولتی، خودتان دست به کار شده اید تا از این رخوت دوران کرونا بیرون بیایید؟**

با شروع کرونا مثل همه افراد فکر می کردم این بیماری چند ماه بیشتر طول نمی کشد و بعد همه چیز به حالت اولیه برمی گردد اما دیدیم که این طور نبود و بحران بیماری همچنان ادامه دارد. در طول این مدت به شدت دلنگ دیدن و بازی کردن در تئاتر بودم بنابراین فکر کردم شاید خیلی های دیگر هم مثل من دلنگ تئاتر هستند از این رو تصمیم گرفتم در صفحه اینستاگرام خودم که این روزها به صورت رسانه ای مجازی در آمده که در اختیار هر شخصی قرار دارد دست به تولید نمایش های کوتاهی بزنم. احساس می کنم این بود شاید افرادی که به هر دلیلی صفحه ام را دنبال می کنند، دوست دارند از من اطلاعاتی داشته باشند بنابراین تولید این تک گویی ها شاید برایشان جالب باشد.

*** چقدر به تئاتر آنلاین به عنوان یک امکان یا جایگزین تئاتر صحنه ای اعتقاد دارید؟**

هیچ وقت تئاتر آنلاین نمی تواند جایگزین تئاتر در صحنه باشد. اصلاً فضای صحنه، اینکه بازیگر و تماشاگر نفس به نفس همدیگر هستند، آن حس و حالی که روی صحنه شکل می گیرد، همگی در یک نمایش، زنده است. البته در تئاتر آنلاین هم همین طور است، ولی نفس به نفس تماشاگر نیستیم، حال دیگری دارد که به نظر قابل جایگزینی نیست ولی در این روزها که تئاتر جزو مشاغل اولیه ای بوده که تعطیل شده است و به دلیل شرایط کرونا و رعایت پروتکل های بهداشتی، سالن ها با نصف ظرفیت کار می کنند و شاید خیلی ها هم به دلیل ترس از کرونا سراغ سالن های نمایش نمی روند، فکر می کنم تئاتر آنلاین، می تواند به عنوان امکانی برای زنده نگاه داشتن و نفس کشیدن در فضای تئاتر مورد استفاده قرار گیرد.

*** فکر می کنید مدیریت دولتی باید به این قضیه ورود کند یا اینکه هنرمندان**

تاریخ انتشار: یکشنبه ۲۳ خرداد ماه ۱۴۰۰ * ۰۹:۰۳

درباره اجرای مجازی تک‌گویی‌های زنانه مونا فرجاد

همیشه نباید منتظر دولت ماند! تئاتر آنلاین، امکانی برای زنده نگاه داشتن و نفس کشیدن در فضای تئاتر

شود آن فرد هم بیکار می‌شود. ببینید در این مدت چه تعداد زیادی از کار کردن محروم بودند و منبع درآمدی هم نداشتند! بنابراین اتفاق خوبی است اگر بخش خصوصی مانند حوزه سینما و برخی آثار تصویری بتواند به عنوان اسپانسر به این اتفاق ورود کند و به عنوان نمونه امکانی فراهم شود تا بتوان در پلتفرم‌های مختلف اقدام به نمایش تئاترهای آنلاین همراه با بلیت فروشی کرد.

شما تقریباً بدون امکانات و با پاره استعداد و خلاقیت فردی و البته متن‌های کوتاه جذاب در این مدت کوتاه توانستید مخاطب زیادی جذب کنید. به نظر خودتان چقدر زیرساخت و امکانات فنی برای شکل‌گیری چنین ایده‌ای مهم است. اگر امکانات بیشتری داشتید موفق‌تر می‌شدید یا اینکه اگر کارتان از طریق یکی از پلتفرم‌های دولتی بخش می‌شد مخاطب بیشتری داشت؟ البته به نظر می‌رسد دلیل موفقیت این کار علاوه بر خلاقیت فردی و بازی خوب، کوتاه بودن و در دسترس همه قرار داشتن در فضای اینستاگرام است؟

اینکه می‌گویید بدون امکانات، درست است چون من واقعاً امکاناتی ندارم و بخش‌های نمایشی را در خانه و یکی، دو بخش نمایشی را در خانه دوستانم ضبط کردم. حتی تنها در دو سه کلیپ آخری که ضبط کردم سه پایه داشتم و خودم هنوز نتوانستم این وسیله را بخرم و قبل از آن در خانه زیر دوربین، میز می‌گذاشتم و اطراف آن را کتاب می‌چیدم تا موبایل ثابت شود. برای من تولید این تک‌گویی‌ها کار سختی بود چون همیشه به عنوان بازیگر در یک پروژه قرار می‌گرفتم، لباس و گریم آماده بود، صحنه چیده شده بود و من فقط در آنجا وظیفه بازیگری داشتم نه اینکه دغدغه لباس داشته باشم و یا اینکه صحنه چطور باید چیده شود و ریزه دوربین و یا کیفیت صدا چگونه باشد به عنوان نمونه یکی از مشکلاتی که این نمایش‌های کوتاه دارد، این است که در برخی مواقع کیفیت صدا ضعیف می‌شود یا اینکه من تلاش می‌کنم در تدوین، صدا را بالا ببرم ولی به هر حال صدای محیط وجود دارد و من با بلندگوی دوربین موبایل صدا را ضبط می‌کنم و متوجه وجود نواقص می‌شوم ولی اگر قرار بود فکر کنم برای خودم امکاناتی فراهم کنم و بعد بخواهم این نمایش‌ها را ضبط کنم، به دلیل اینکه در حال حاضر اجازه کردن تجهیزات و امکانات، کار هزینه‌بر است شاید از ادامه کار منصرف می‌شدم و این کار را با هزینه امکاناتی که در اختیار دارم، انجام دهم. البته در نظر دارم که حتماً یک هاشگ که قابلیت اتمال به گوشه موبایل را داشته باشد، خریداری کنم که کیفیت صدا بهتر شود. تا این لحظه که این فکر نکرده بودم که کارم از پلتفرم دولتی بخش شود. خود فکر می‌کنم و می‌گویم مگر قرار است چقدر پول بدهند که کار انجام شده، سفارش باشد چه من و چه نویسنده بدن، بدون هیچ چشم‌داشت مالی و فقط به دلیل اینکه کار فرهنگی کرده باشیم، انجام این کار را بر عهده گرفتیم. پیش از این من سوال شده بود که اگر سرمایه‌گذار یا تهیه‌کننده وجود داشته باشد، این کار را انجام می‌دهید؟ به این موضوع هم فکر نکرده بودم که چنین اتفاقی بیفتد چون اگر قرار است حضور یک سرمایه‌گذار یا تهیه‌کننده به معنای اعمال نظر بر متن‌ها، شکل اجرایی و همه این چیزها باشد، بهتر است این قطعه‌های نمایشی همین روند فرهنگی خودشان را داشته باشند. احساس من این است که اگر می‌تواند به این کار بپردازد، بر دل نشیند. اینکه با هزینه کم بخواهم برای پلتفرمی یا قوانین آنها کار کنم، ترجیح می‌دهم از صفحه موبایل خودم کارها را ضبط کنم و در اختیار کسانی که علاقه‌مند هستند، بدون آنکه هزینه‌ای بپردازند، قرار دهم. در حال حاضر پلتفرم‌های مطرحی وجود دارند که گردش مالی در آنها رقم‌های بالایی دارد و بودجه‌های زیادی در اختیار سربال‌ها قرار می‌دهند که با هزینه‌های کلان ساخته شوند و چه خوب است که بتوانند این کار را برای آثار تئاتر هم انجام دهند. شاید با یک بیس‌تیم هزینه‌هایی که برای سربال می‌کنند، بتوان تئاترهای خوبی به صورت آنلاین اجرا کرد و برای آنها بلیت‌فروشی و حتی جذب اسپانسر کرد تا هزینه‌هایشان نیز بر گردد به شرط آنکه تنها به سرباز یک عده خاص برای تولید چنین اثری نروند بلکه هنرمندانی را نیز در نظر داشته باشند که در طول یک سال و نیم گذشته کار نکرده‌اند. البته اگر قرار باشد با کمک هزینه‌های اندکی که قبلاً برای اجرای نمایش‌های صحنه‌ای در نظر گرفته می‌شد دست به تولید تئاتر آنلاین زد، زمان بسیار بیشتری نسبت به این گونه تئاترهای علاوه بر هزینه عوامل و اجرا، بحث ساختار، دوربین، صدا، استودیو و مسائل فنی و تکنیکی نیز مطرح می‌شود. امیدوارم حمایت دولتی یا بخش خصوصی شامل حال تئاتر شود و پلتفرم‌هایی که در حال حاضر وجود دارند به روش حرفه‌ای به این قضیه ورود کنند، نگاه حرفه‌ای به تئاتر داشته باشند و به این فکر کنند که می‌توان از تئاتر درآمدزایی کرد.

آرژین مونا فرجاد

مفاهیمشان بر خورد نکرده باشم اما این تک‌گویی‌ها فرصتی برای شناخت بهتر فرهنگ عامه و اصطلاحات کمتر رایج زبان فارسی که ممکن است به دست فراموشی سپرده شده باشند، فراهم می‌آورد. به شخصه دغدغه این را داشتم که یک کار فرهنگی انجام بدهم چون بعضی اوقات نباید منتظر دیگران بود و یا اینکه انتظار داشت از ارکان یا نهادهای کمک و حمایت بگیری به همین دلیل است که من با اندک امکانات و با آنچه به دستم می‌رسد و می‌تواند آلمانی از آن قطعه نمایشی مورد نظر باشد این تک‌گویی‌ها را ضبط می‌کنم. مثلاً در یکی از این تک‌گویی‌ها که در مورد حرف چ بود من لباس زاپنی پوشیدم اما اولش می‌گویم منم «چانگ چینگ چون / سفیر چین و ماچین» خیلی از دوستان کامنت گذاشته بودند که این لباس زاپنی است، بله من هم می‌دانم این لباس زاپنی است ولی من نه پولی دارم که بخواهم پاتش طرح لباسی داشته باشم و نه لباس بخرم. بدون آنکه کیمنو نشانی از خاور دور بود که همه ما وقتی کیمنو می‌بینیم یاد کشورهای چین، ژاپن و کره می‌افتیم و من نیز سعی کردم با آلمانی از آن کشور این قطعه نمایشی را کار کنم.

چقدر به تئاتر آنلاین به عنوان یک امکان یا جایگزین تئاتر صحنه‌ای اعتقاد دارید؟ شیوای که به شود از آن کسب درآمد هم کرد؟

هیچ وقت تئاتر آنلاین نمی‌تواند جایگزین تئاتر در صحنه باشد. اصلاً فضای صحنه، اینکه بازیگر و تماشاگر نفس به نفس همدیگر هستند، این حس و حالی که روی صحنه شکل می‌گیرد، همگی در یک نمایش، زنده است، البته در تئاتر آنلاین هم همین طور است، ولی نفس به نفس تماشاگر نیستیم، حال دیگری دارد که به نظر قابل جایگزینی نیست ولی در این روزها که تئاتر جزو مشاغل اولیایی بوده که تعطیل شده است و به دلیل شرایط کرونا و رعایت پروتکل‌های بهداشتی، سالن‌ها با نصف ظرفیت کار می‌کنند و شاید خیلی‌ها هم به دلیل ترس از کرونا سرانجام سالن‌های نمایش نمی‌روند. فکر می‌کنم تئاتر آنلاین، می‌تواند به عنوان امکانی برای زنده نگاه داشتن و نفس کشیدن در فضای تئاتر مورد استفاده قرار گیرد.

فکر می‌کنید مدیریت دولتی باید به این قضیه ورود کند یا اینکه هنرمندان خودشان می‌توانند بدون حمایت موفق شوند؟

چه بهتر که مدیریت دولتی به این افراد ورود و از لحاظ مالی از هنرمندان حمایت کند یا حداقل امکاناتی مثل استودیو و دوربین و تجهیزات فنی را در اختیارشان قرار دهد چون خود هنرمندان به تنهایی نمی‌توانند امکانات ضبط و تولید آثار را تأمین و یا اینکه ارگان‌ها و نهادهایی باشند که دغدغه درآمد فکر کنند مگر اینکه به بخش بازرگانی و چگونگی جذب سرمایه اشراف داشته باشند که باز هم فکر می‌کنم در شرایط اقتصادی این روزها کار بسیار مشکلی است یا اینکه ارگان‌ها و نهادهایی باشند که دغدغه فرهنگی دارند و بخوانند در این زمینه سرمایه‌گذاری کنند. به هر حال اتفاق خوبی می‌افتد که بخش دولتی پشت گروه‌های تئاتری بایستد و از آنها حمایت کند در یک سال و نیم گذشته از جمله افرادی که خیلی متضرر شدند هنرمندانی و فعالانی هستند که در حوزه تئاتر کار می‌کنند، همان‌طور که می‌دانید تعدادی از سالن‌های تئاتر بسته شده‌اند، این بسته شدن سالن‌های تئاتری یعنی بیکاری تعدادی از بازیگران تئاتر، عوامل پشت صحنه، گروه صحنه، لباس، گریم، تبلیغات، حتی خدماتی که در یک مجموعه فرهنگی هنری تئاتر کار می‌کنند چون وقتی تئاتر تعطیل

در طول ۱۵ ماه گذشته که پاندمی کرونا تأثیرات مخربی بر فعالیت‌های تئاتری و زندگی اهالی تئاتر گذاشته است توجه عده‌ای از هنرمندان و فعالان این عرصه به جایگزین‌هایی مانند اجرای تئاتر به صورت آنلاین و فعالیت‌های جستجو و گریخته دیگری در فضای مجازی و یا تولید محدود نمایش‌های کوتاه و یا تله تئاتر ارزشمند است. مونا فرجاد نیز از جمله هنرمندانی است که این روزها به صورت شخصی و خودخواسته مونولوگ‌های کوتاهی را براساس ادبیات عامه ضبط می‌کند که هر هفته از صفحه شخصی‌اش در فضای اینستاگرام برای مخاطبان به اشتراک گذاشته می‌شود. فرجاد در این مدت کوتاه توانسته مخاطبان زیادی را به خود جذب کند. او بدون امکانات و در منزل شخصی‌اش، با دوربین موبایل و گاهی همراهی یک نوازنده، دست به تولید «تک‌گویی‌های زنانه بر اساس حروف الفبا» زده است: اجرایی که تنها بر خلاقیت فردی و مونولوگ‌های متنوع و کوتاه که توسط یکی از دوستان نویسنده‌اش نوشته می‌شود، استوار است. این قطعات نمایشی را شاید از لحاظ اصولی نتوان جزو تئاتر آنلاین به حساب آورد چون این ویدئوها از قبل ضبط شده و بعد به صورت آنلاین منتشر می‌شوند و مخاطبان نمی‌توانند به صورت زنده کنش‌های بازیگر را جلوی دوربین دنبال کنند و از زیرساخت‌ها و تجهیزات حرفه‌ای که لازمه ضبط یک نمایش آنلاین یا حتی فیلم تئاتر است نیز برای ضبط این مونولوگ‌ها استفاده نمی‌شود اما همین تلاش در شرایط کرونازده تئاتر می‌تواند به عنوان نقطه‌امیدی برای چنین فعالیت‌هایی در فضای مجازی از جانب هنرمندان تبدیل شود. در همین راستا گفتگویی با مونا فرجاد انجام دادیم که در ادامه می‌خوانید:

ایده تک‌گویی‌های زنانه چطور شکل گرفت چون شما جزو معدود هنرمندانی هستید که بدون انتظار و توقع از بخش دولتی، خودتان دست به کار شده‌اید تا از این رخوت دوران کرونا بیرون بیایید؟

با شروع کرونا مثل همه افراد فکر می‌کردم این بیماری چند ماه بیشتر طول نمی‌کشد و بعد همه چیز به حالت اولیه برمی‌گردد اما دیدیم که این‌طور نبود و بحران بیماری همچنان ادامه دارد. در طول این مدت به شدت دلشنگ دیدن و بازی کردن در تئاتر بود بنابراین فکر کردم شاید خیلی‌های دیگر هم مثل من دلشنگ تئاتر هستند این رو تصمیم گرفتم در صفحه اینستاگرام خودم که این روزها به صورت رسانای مجازی درآمده که در اختیار هر شخصی قرار دارد دست به تولید نمایش‌های کوتاهی بزنم. احساسم این بود شاید افرادی که به هر دلیلی صفحه‌ام را دنبال می‌کنند، دوست دارند از من اطلاعاتی داشته باشند بنابراین تولید این تک‌گویی‌ها شاید برایشان جالب باشد.

چطور تک‌گویی را برای اجرا انتخاب کردید؟

به این دلیل که وقتی شرایط، پاندمی است و قرار است فاصله اجتماعی رعایت شود و امکان حضور جمعی در یک مکان بسته وجود ندارد تنها نمایش تک‌گویی امکان پذیر است به این ترتیب دیگر نیاز به همراهی افراد دیگری به عنوان بازیگر و یا عوامل پشت صحنه نیست و من به تنهایی می‌توانم از پس اجرا بربیایم. با دوست نویسنده‌ام که گپ زدم به پیشنهاد وی قرار شد از کتاب «فرهنگ لغات عامیانه» محمدعلی جمال زاده استفاده کنیم و هر بار یک قطعه نمایشی را براساس حروف الفبا در صفحه من بخش کنیم. علت اینکه از تک‌گویی‌های موجود و مونولوگ‌هایی که چاپ شدند و در بازار موجود هستند استفاده نکردیم این بود که تعدادی از آنها خیلی خوب و درجه یک بودند که قبلاً کار شدند و یک تعدادشان هم حداقل من دوست شان ندارم و سلیقه من نیستند.

چرا به سراغ آثار کلاسیک یا ادبیات نمایشی نرفتید؟

در نمایش‌نامه‌های کلاسیک یا آثار شناخته شده ادبیات نمایشی مونولوگ‌های جذابی وجود دارد اما به نظر من شاید تنها کسانی که اهل تئاتر و تئاتر بین هستند با آن قطعه‌های نمایشی و مونولوگ‌ها ارتباط برقرار کنند در حالی که اینستاگرام در اختیار همه است و همه می‌توانند آن را ببینند بنابراین دوست داشتم طیف وسیعی از افراد با این مونولوگ‌ها ارتباط برقرار کنند پس تصمیم گرفتم دوست نویسنده من - که علاقه مند نیست نمایش فاش شود - قصه‌هایی بنویسد که برای عموم جذاب‌تر باشد ضمن اینکه در دل خود آموزشی هم داشته باشد چون بازیادآوری کلمات و فرهنگ عامیانه و ضرب‌المثل‌هایی که همیشه وجود داشتند خودش به نوعی آموزش است. شاید یکی مثل خود من بعضی کلمات را نشناسم و تا به حال با آنها و یا